

De kleuren van magie

V.E. Schwab

DE KLEUREN VAN MAGIE

Deel 1 van de *Schemering*-trilogie

Eerste druk 2019
Vierde druk 2022

ISBN 978-90-225-9683-8
ISBN 978-94-023-1193-8 (e-book)
NUR 334/285

Oorspronkelijke titel: *A Darker Shade of Magic*
Vertaling: Inge Pieters
Omslagontwerp: Will Staehle / Unusual Corporation, bewerkt door
DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Will Staehle / Unusual Corporation
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2018 by Victoria E. Schwab
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die droomt van vreemdere werelden.

Het grootste dilemma dat bij magie komt kijken, is dat het geen kwestie is van kracht, maar van evenwicht. Te weinig magie en we worden zwak. Te veel, en we veranderen in iets compleet anders.

– Tieren Serense
hogepriester van het Londense Heiligdom

1

DE REIZIGER

I

Kell had een heel eigenaardige jas.

Hij had niet één buitenkant, wat wel zo gebruikelijk zou zijn, en ook niet twee, wat enigszins onverwacht zou zijn, maar meerdere, wat natuurlijk volstrekt onmogelijk was.

Het eerste wat hij deed als hij van het ene Londen overstapte naar het andere was zijn jas uitdoen en die één of twee (of zelfs drie) keer binnenstebuiten keren, tot hij de buitenkant vond die hij nodig had. Ze waren niet allemaal even modieus, maar ze hadden elk hun eigen functie. Sommige gingen op in de massa, andere vielen op en er was er een bij die helemaal nergens goed voor was, maar waaraan Kell toch erg was gehecht.

Toen Kell door de paleismuur ging en het voorvertrek binnenstapte, nam hij dus even de tijd om zich te herstellen – tussen twee werelden reizen vergde het nodige van hem – en stroopte zijn rode jas met de hoge kraag af, om die vervolgens van rechts naar links binnenstebuiten te keren, zodat het een eenvoudig zwart colbert werd, of nou ja, een eenvoudig zwart colbert dat elegant was afgewerkt met zilverdraad en versierd met twee glimmende rijen zilveren knopen. Hij mocht dan een wat bescheidener palet hanteren als hij elders was (omdat hij de plaatselijke adel niet voor het hoofd wilde stoten en niet te veel aandacht wilde trekken), maar dat wilde nog niet zeggen dat hij zijn hele gevoel voor stijl moest opofferen.

Ach ja, koningen, dacht Kell, terwijl hij zijn jas dichtknoopte. Hij begon al net zo te denken als Rhy.

Op de muur achter hem kon hij nog net het schimmige symbool ontwaren dat van zijn doorgang was overgebleven. Als een voetafdruk in het zand, die meteen begon te vervagen.

Hij had nooit de moeite genomen om de doorgang aan deze kant te markeren, al was het maar omdat hij nooit langs deze weg terugging. Windsor lag een aardig eind van Londen, wat nogal onhandig was omdat Kell zijn reizen tussen twee werelden alleen kon afleggen van de ene plek in de ene wereld naar exact dezelfde plek in de andere. Erg lastig, omdat er op een dagreis van het Róde Londen geen kasteel Windsor was. Sterker nog: Kell was zojuist binnengekomen via de stenen muur van de binnenplaats van een rijke heer in een plaatsje dat Disan heette. Disan was al met al een heel aangenaam oord.

Windsor niet.

Indrukwekkend, dat zeker. Maar verre van aangenaam.

Tegen de muur stond een marmeren buffet, waarop zoals altijd een kom water voor hem klaarstond. Hij spoelde zijn bebloede hand af, deed hetzelfde met de zilveren kroon die hij voor zijn doorreis had gebruikt, hing het koordje waaraan die hing weer om zijn nek en stopte de munt weg onder zijn kraag. In de hal buiten het voorvertrek hoorde hij het geschuifel van voeten en het zachte geroezemoes van dienaren en wachters. Hij had dit voorvertrek speciaal uitgekozen om hen te vermijden. Kell wist heel goed hoe vervelend de prins-regent het vond dat hij hier kwam en het laatste wat hij wilde was publiek, een massa oren en ogen en monden die alle bijzonderheden over zijn bezoek doorbriefde aan de kroon.

Boven het buffet en de waskom hing een spiegel met een vergulde lijst. Kell controleerde vluchtig zijn spiegelbeeld – zijn haar, dat rossig bruin was, hing over zijn ene oog en hij veegde het niet opzij, hoewel hij wel even de tijd nam om de schouders van zijn jasje glad te strijken – en deed toen de dubbele deuren open om zijn gastheer tegemoet te treden.

Het was verstikkend warm in de kamer – de ramen zaten potdicht, ondanks het feit dat het zo te zien een schitterende okto-

berdag was – en er brandde een benauwend vuur in de open haard. George III zat ernaast in een kamerjas waar zijn uitgeeterde lichaam helemaal in leek te verdwijnen. Naast zijn knieën stond een onaangeroerd theeblad. Toen Kell binnenkwam, greep de koning verschrikt de leuning van zijn stoel vast.

‘Wie is daar?’ vroeg hij, zonder zich om te draaien. ‘Rovers? Spoken?’

‘Ik denk niet dat spoken antwoord zouden geven, majesteit,’ zei Kell bij wijze van aankondiging.

De zieke koning liet een grijns vol rottende tanden zien. ‘Meester Kell, wat hebt u me lang laten wachten.’

‘Niet langer dan een maand,’ zei Kell, en hij kwam naar voren.

Koning George kneep zijn blinde ogen tot spleetjes. ‘Ik weet zeker dat het langer was.’

‘Nee, echt niet.’

‘Voor jou misschien niet,’ zei de koning. ‘Maar de tijd verstrikt anders voor gekken en blinden.’

Kell glimlachte. De koning was aardig in vorm vandaag. Dat was niet altijd het geval. Hij wist van tevoren nooit in wat voor toestand hij Zijne Majesteit zou aantreffen. Misschien leek het langer dan een maand omdat de koning bij Kells laatste bezoek weer heel ver heen was en het Kell amper was gelukt zijn overspannen zenuwen lang genoeg te sussen om zijn boodschap te kunnen afleveren.

‘Misschien is het jaar veranderd,’ ging de koning verder, ‘en niet de maand.’

‘Het is hetzelfde jaar.’

‘En welk jaar is dat?’

Kell fronste zijn wenkbrauwen. ‘1819,’ zei hij.

Het gezicht van koning George betrok, maar toen schudde hij zijn hoofd. ‘De tijd,’ zei hij, alsof dat ene woord de schuld van alles was. ‘Ga zitten, ga zitten.’ Hij maakte een vaag gebaar naar het omringende vertrek. ‘Er moet hier ergens nog een stoel zijn.’

Die was er niet. Het vertrek was schrikbarend kaal ingericht en Kell was er zeker van dat de deuren naar de hal van buitenaf werden afgesloten en geopend, en niet vanbinnen.

De koning stak een knoestige hand uit. Ze hadden hem zijn ringen afgenomen zodat hij zichzelf niet kon verwonden en zijn nagels waren bijna tot op het bot afgeknipt. ‘Mijn brief,’ zei hij, en heel even zag Kell een sprankje van de oude George. Koning George.

Kell beklopte de zakken van zijn jas en besepte dat hij de brieven er niet uit had gehaald voor hij zich omkleedde. Hij trok het colbertje uit en veranderde het weer even in zijn rode zelf, dat hij doorzocht tot hij de envelop had gevonden. Toen hij hem aan de koning overhandigde, pakte die hem met smachtende vingers aan en betastte hij liefdevol het waszegel – het embleem van de rode troon, een wijnkelk met een rijzende zon. Toen bracht hij het papier naar zijn neus en snoof diep.

‘Rozen,’ zei hij weemoedig.

Hij bedoelde de magie. Kell merkte nooit iets van de vage, aromatische geur van het Rode Londen die in zijn kleren hing, maar als hij op doorreis was, was er altijd wel iemand die zei dat hij naar vers geplukte bloemen rook. Sommigen zeiden tulpen, anderen sterrenlelies. Chrysenten. Pioenrozen. Voor de koning van Engeland waren het altijd rozen. Kell was blij dat het een aangename geur was, al kon hij hem zelf niet bespeuren. Hij kon het Grijsje Londen ruiken (rook) en het Witte Londen (bloed), maar voor hem rook het Rode Londen gewoon naar thuis.

‘Maak hem open,’ beval de koning, ‘maar laat het zegel heel.’

Kell deed wat hem gezegd werd en haalde de brief uit de envelop. Heel even was hij blij dat de koning inmiddels stekeblind was en niet kon zien hoe kort de brief was. Drie kleine regeltjes. Een beleefde geste voor een kwijnend boegbeeld, maar meer ook niet.

‘Hij is van mijn koningin,’ zei Kell.

De koning knikte. ‘Lees voor,’ gebod hij met een statige uit-

drukking op zijn gezicht die vreemd in tegenspraak was met zijn fragiele lichaam en zijn haperende stem. ‘Lees voor!’

Kell slikte. “De beste wensen voor zijne majesteit koning George III,” las hij, “van een naburige troon.”

De koningin rept niet van de ‘rode’ troon en zond haar beste wensen niet uit het ‘Rode’ Londen (hoewel de stad echt behoorlijk rood was, dankzij het rijke, alomtegenwoordige licht van de rivier), omdat zij het niet zo zag. Voor haar en voor alle anderen die maar één Londen bewoonden was het niet echt nodig om dat onderscheid te maken. Als de heersers van het ene Londen zich tot die van een ander Londen richtten, noemden ze die gewoon ‘anderen’ of ‘buren’, hoewel ze soms ook wel minder flatteuze termen gebruikten (vooral als het om het Witte Londen ging).

Alleen de weinigen die tussen de Londens heen en weer konden reizen hadden iets nodig om ze uit elkaar te houden. Daarom had Kell – geïnspireerd door de verloren stad die iedereen kende als het Zwarte Londen – alle resterende hoofdsteden een kleur gegeven.

Grijs voor de stad zonder magie.

Rood voor het gezonde koninkrijk.

Wit voor de wegwijnende wereld.

Eigenlijk leken de steden nauwelijks op elkaar, en de landen eromheen nog veel minder. Het feit dat ze allemaal Londen heetten, was een mysterie op zich, hoewel de heersende theorie was dat een van de steden die naam lang geleden had aangenomen, voor alle doorgangen werden gesloten en er alleen nog brieven van koningen en koninginnen doorheen mochten. Over de vraag welke stad de oudste rechten op de naam had, was niemand het eens.

“We hopen dat u het goed maakt,” ging de brief van de koningin verder, “en dat het weer zich in uw stad net zo goed houdt als bij ons.”

Kell viel stil. Meer was er niet, alleen nog een handtekening. Koning George wrong zijn handen. ‘Is dat alles?’

Kell aarzelde even. ‘Nee.’ Hij vouwde de brief dicht. ‘Dat was alleen het begin.’

Hij schraapte zijn keel en begon door de kamer te ijsberen, terwijl hij zijn gedachten ordende en ze toonzette in de stem van de koningin. ‘Ik dank u voor uw belangstellende vragen over onze familie, schrijft ze. De koning en ik maken het goed. Prins Rhy daarentegen blijft even ergerniswekkend als briljant, maar is in elk geval weer een maand doorgekomen zonder zijn nek te breken of met een ongeschikte verloofde op de proppen te komen. Het is geheel en al aan Kell te danken dat hij noch het een noch het ander heeft gedaan, laat staan allebei.’

Kell had de koningin dolgraag nog even willen laten doorgaan over zijn goede werken, maar op dat moment sloeg de wandklok vijf en Kell vloekte binnensmonds. Straks kwam hij te laat.

‘Ik hoop dat u de tijd tussen nu en mijn volgende brief gelukkig en gezond zult doorbrengen,’ raffeelde hij haastig af. ‘Met toegenegen groet, hare hoogheid Emira, koningin van Arnes.’

Kell wachtte tot de koning iets zou zeggen, maar die had een strakke, verre blik in zijn blinde ogen en Kell vreesde dat hij er niet meer helemaal bij was. Hij legde het opgevouwen briefje op het theeblad en was al bijna bij de muur toen de koning zijn mond opendeed.

‘Ik heb geen brief voor haar,’ mompelde hij.

‘Dat geeft niet,’ zei Kell zacht. De koning kon al jaren geen antwoord meer schrijven. Sommige maanden probeerde hij het wel en kraste hij lukraak met de ganzenveer over het perkament, sommige maanden stond hij erop om Kell iets te dicteren, maar de meeste maanden vertelde hij hem gewoon wat zijn boodschap was en beloofde Kell die te onthouden.

‘Ik had geen tijd, begrijpt u wel,’ ging de koning verder, in een poging om nog iets van zijn waardigheid te behouden.

Kell gunde het hem van harte. ‘Ik begrijp het. Ik zal de koninklijke familie uw groeten overbrengen.’ Hij draaide zich weer om en weer riep de oude koning hem terug.

‘Wacht, wacht,’ zei hij. ‘Kom terug.’

Kell bleef staan en zijn ogen gingen naar de klok. Het was al laat en het werd steeds later. Hij stelde zich de prins-regent voor aan zijn bureau in St. James, met de handen strak om zijn stoel-leuning geklemd in stille woede. Bij die gedachte moest Kell glimlachen, dus richtte hij zich weer tot de koning, die met onhandige vingers iets opdiepte uit zijn gewaad.

Het was een munt.

‘Hij is aan het vervagen,’ zei de koning, die het metaal in zijn verweerde handen hield alsof het heel kostbaar en breekbaar was. ‘Ik kan de magie niet meer voelen. Er is niets meer van te ruiken.’

‘Een munt is een munt, majesteit.’

‘Niet waar, en dat weet u best,’ bromde de oude koning. ‘Leeg uw zakken.’

Kell zuchtte. ‘U brengt me lelijk in de problemen.’

‘Kom, kom,’ zei de koning. ‘Niemand hoeft het te weten.’

Kell stak zijn hand in zijn zak. Bij zijn eerste bezoek aan de koning van Engeland had hij hem een muntje gegeven om te bewijzen wie hij was en waar hij vandaan kwam. Het verhaal van de andere Londens werd uitsluitend toevertrouwd aan koningen en werd van erfgenaam op erfgenaam doorgegeven, maar er was indertijd al jaren geen reiziger meer langs geweest. Koning George had één blik op het magere joch geworpen, zijn ogen tot spleetjes geknepen en zijn vlezige hand uitgestoken, en Kell had de munt in zijn handpalm gelegd. Het was een simpele lin, niet veel anders dan een grijze shilling, maar opgesierd met een rode ster in plaats van een koninklijk portret. De koning had de munt in zijn hand geklemd, die naar zijn neus gebracht en de geur opgesnoven. Toen had hij geglimlacht, de munt in zijn jaszak gedaan en Kell binnengelaten.

Vanaf die dag beweerde de koning bij elk bezoek van Kell dat de magie van de munt was vervaagd en wilde hij hem inwisselen voor een andere, eentje die nieuw was en nog warm van Kells jaszak. Telkens weer zei Kell dat het verboden was – dat was het ook, streng verboden zelfs – en telkens weer zei de koning dat

niemand het hoefde te weten en haalde Kell zuchtend een vers stukje metaal uit zijn jaszak.

Nu pakte hij de oude lin uit de hand van de koning, verving hem door een nieuwe en drukte de knoestige vingers van George er zachtjes omheen.

‘Mooi, mooi,’ kirde de zieke koning tegen de munt in zijn hand.

‘Hou u goed,’ zei Kell, toen hij zich afwendde om te gaan.

‘Ja, ja,’ zei de koning. Zijn blik werd wazig en hij was alweer ver verwijderd van de wereld, en van zijn gast.

In een hoek van de kamer hing een gordijn. Kell trok de zware stof opzij en daarachter zat een teken op het sierlijke behang. Een simpele cirkel met een lijn erdoor, een maand geleden getekend met bloed. Op een andere muur in een andere kamer in een ander paleis stond hetzelfde teken, als deurknoppen aan twee kanten van dezelfde deur.

Kells bloed, in combinatie met een voorwerp, stelde hem in staat om tussen twee werelden te reizen. Hij hoefde geen plaats aan te duiden, omdat hij altijd uitkwam op de plek vanwaar hij vertrok. Om een doorgang van de ene naar de andere plek in dezelfde wereld te maken, moesten beide zijden echter gemarkeerd worden met precies hetzelfde symbool. Bijna hetzelfde was niet genoeg. Dat had Kell aan den lijve ondervonden.

Het symbool dat hij de vorige keer op de muur had getekend was nog duidelijk te zien en de randen waren maar een klein beetje uitgeveegd, maar dat maakte niet uit. Het moest opnieuw getekend worden.

Hij rolde zijn mouw op en pakte het mes dat in een holster aan de binnenkant van zijn onderarm zat. Het was een prachtig ding, dat mes, een waar kunstwerk, helemaal van zilver en gegraveerd met de letters K en L.

Zijn enige relik uit een ander leven.

Een leven dat hij niet kende, of zich in elk geval niet herinnerde.

Kell drukte het lemmet tegen zijn onderarm. Hij had vandaag

al een snee gemaakt, voor de deur die hem hier had gebracht. Nu maakte hij er nog een. Er welden druppels donker robijnrood bloed uit op en hij deed het mes weer in de holster, doopte zijn vingers in de snee en bracht ze naar de muur om de cirkel en de streep die erdoorheen liep over te tekenen. Kell stroopte zijn mouw omlaag over de wond – hij zou zijn verwondingen verzorgen zodra hij weer thuis was – en wierp nog een laatste blik op de bazelende koning, waarna hij zijn handpalm tegen het teken op de muur drukte.

Die zinderde van de magie.

‘As Tascen,’ zei hij. *Verplaatsen.*

Het sierlijke behang rimpelde en werd zacht onder zijn hand, en Kell stapte vooruit en ging erdoorheen.

In één stap werd het sombere Windsor het elegante St. James. Het bedompte vertrek dat meer op een cel leek maakte plaats voor felkleurige wandtapijten en glimmend gepoetst zilver, en het gemompel van de krankzinnige koning maakte plaats voor een diepe stilte en een man die aan het hoofd van een barokke tafel zat met een bokaal wijn in zijn hand en een zeer geïrriteerde frons op zijn gezicht.

‘U bent te laat,’ merkte de prins-regent op.

‘Mijn verontschuldiging,’ zei Kell met een iets te nonchalante buiging. ‘Ik moest een brief bezorgen.’

De prins-regent zette zijn wijn op tafel. ‘Ik dacht dat u brieven aan mij moest bezorgen, meester Kell.’

Kell rechtte zijn rug. ‘Mijn bevelen, uwe hoogheid, zijn dat ik eerst de koning moet bezoeken.’

‘Ik zou willen dat u het hem niet zo naar de zin probeerde te maken,’ zei de prins-regent, die ook George heette (Kell vond de Grijs-Londense gewoonte dat zonen de naam van hun vader overnamen tamelijk overbodig en verwarrend), met een kort wegwuifgebaar. ‘Het wekt hem zo vreselijk op.’

‘Is dat erg?’ vroeg Kell.

‘Voor hem wel. Hij raakt er helemaal van over zijn toeren. Straks gaat hij op tafel dansen en over magie praten, en over andere Londens. Wat hebt u ditmaal voor trucje voor hem uitgehaald? Hebt u hem wijsgemaakt dat hij kan vliegen?’

Die fout had Kell één keer gemaakt. Bij zijn eerstvolgende be-

zoek had hij te horen gekregen dat de koning van Engeland bijna een raam uit was gestapt. Op de tweede verdieping. 'Ik verzeker u dat ik geen kunstjes heb opgevoerd.'

Prins George kneep in de brug van zijn neus. 'Hij kan zijn mond niet goed meer houden. Daarom moet hij ook in zijn vertrekken blijven.'

'Hij zit dus eigenlijk gevangen?'

Prins George liet zijn hand langs de vergulde rand van de tafel glijden. 'Windsor is een uiterst respectabel verblijf.'

Een respectabele gevangenis blijft een gevangenis, dacht Kell, terwijl hij een tweede brief uit zijn jaszak haalde. 'Uw correspondentie.'

De prins liet hem staan waar hij stond terwijl hij de brief doorlas – waarvan hij nooit zei dat die naar bloemen rook – en daarna een half afgeschreven antwoord uit zijn binnenzak trok om dat af te maken. Hij nam er duidelijk de tijd voor, om Kell af te straffen, maar die kon er niet mee zitten. Hij trommelde wat met zijn vingers op de rand van de vergulde tafel. Telkens als hij van pink tot wijsvinger was gegaan, ging een van de vele kaarsen in de kamer uit.

'Het tocht hier zeker,' zei hij luchtig, terwijl de prins-regent zijn ganzenveer steeds krampachtiger vasthield. Tegen de tijd dat hij zijn brief had voltooid, had hij twee punten gebroken en was hij ronduit chagrijnig, terwijl Kell juist enorm was opgefleurd. Hij stak zijn hand uit naar de brief, maar de prins-regent gaf die niet af. In plaats daarvan stond hij moeizaam op. 'Ik ben stijf van het zitten. Loop een eindje mee.'

Daar had Kell weinig zin in, maar hij kon moeilijk met lege handen vertrekken, dus hij moest wel. Stiekem griste hij de laatste intacte ganzenveer van de prins van tafel en stak die in zijn zak.

'Gaat u meteen terug?' vroeg de prins, terwijl hij Kell via een gang naar een discrete deur leidde, die half verscholen zat achter een gordijn.

'Heel spoedig,' zei Kell, die een stap achter de koning bleef.

Twee leden van de koninklijke garde hadden zich in de gang bij hen gevoegd en volgden hen nu als schaduwen. Kell voelde hun ogen in zijn rug prikken en hij vroeg zich af hoeveel ze te horen hadden gekregen over hun gast. De koninklijke familie hoorde altijd op de hoogte te zijn, maar hoeveel ze hun dienaren vertelden, was aan hen.

‘Ik dacht dat u alleen mij hoefde te bezoeken,’ zei de prins.

‘Ik heb een groot zwak voor uw stad,’ antwoordde Kell op luchtige toon. ‘En wat ik doe put me erg uit. Ik ga een eindje wandelen en wat frisse lucht tot me nemen. Daarna ga ik terug.’

De prins vertrok zijn mond tot een dunne, strakke lijn. ‘Ik vrees dat de lucht in deze stad niet zo verfrissend is als op het platteland. Hoe noemt u ons ook alweer? Het Grije Londen? Dat is tegenwoordig een al te rake omschrijving. Blijf voor het diner.’ De prins sloot bijna al zijn zinnen af met een punt, zelfs de vragen. Rhy was al net zo. Kell vermoedde dat het een typisch verschijnsel was voor mensen die nooit tegengesproken werden. ‘Het vergaat u hier vast beter,’ drong de prins aan. ‘Laat u wat op krachten brengen met wijn en goed gezelschap.’

Het klonk vriendelijk genoeg, maar de prins-regent deed nooit iets uit vriendelijkheid.

‘Ik kan helaas niet blijven,’ zei Kell.

‘Ik sta erop. De tafel is al gedekt.’

En wie komt er nog meer? vroeg Kell zich af. Wat wilde de prins? Wilde die hem tentoonstellen? Kell had meer dan eens vermoed dat hij dat maar al te graag zou doen, al was het maar omdat George junior geheimen hinderlijk vond en de voorkeur gaf aan spektakel. Maar ondanks al zijn gebreken was de prins niet dom en alleen een volstreekte idioot zou iemand als Kell de kans geven om op te vallen. Het Grije Londen had alle herinneringen aan magie lang geleden al verloren. Kell wilde niet degene zijn die het er weer aan zou herinneren.

‘Een royaal gebaar, hoogheid, maar het is beter als ik een schim blijf en niet in het zonnetje word gezet.’ Kell hield zijn hoofd schuin, zodat zijn koperkleurige haar uit zijn ogen viel

en niet alleen het helderblauw van zijn linkeroog, maar ook het diepe zwart van zijn rechteroog zichtbaar werd. Een zwart dat zich uitstreckte over zijn hele oog, iris en oogwit. Er was niets menselijks aan dat oog. Het was pure magie. Het merkteken van een bloedmagiër. Een *Antari*.

Kell schiep een zeker genoeg in de blik van de prins-regent als die Kell aan probeerde te kijken. Behoedzaam, ongemakkelijk... en angstig.

‘Weet u waarom onze werelden uit elkaar worden gehouden, hoogheid?’ Hij wachtte niet op antwoord. ‘Om de uwe veilig te houden. Er is namelijk een tijd geweest, lang geleden, dat ze niet zo strikt van elkaar gescheiden waren. Er waren doorgangen tussen uw wereld en de mijne, en andere werelden, en iedereen met een beetje talent kon daardoorheen. Magie kon er ook doorheen. Maar magie,’ ging Kell verder, ‘aast op mensen met een sterke geest en mensen met een zwakke wil, en een van de werelden kon zich niet inhouden. De mensen voedden zich met de magie en de magie voedde zich met hen, tot ze hen met lichaam en geest had verzwolgen, en daarna hun ziel opslokte.’

‘Het Zwarte Londen,’ fluisterde de prins-regent.

Kell knikte. Die stad had zijn kleuraanduiding niet van hem. Iedereen – of in elk geval iedereen in het Rode en het Witte Londen, en de weinigen in het Grijsze Londen die er ook maar iets van wisten – kende de legende van het Zwarte Londen. Het was een verhaaltje voor het slapengaan. Een sprookje. Een waarschuwing. Over de stad – en de wereld – die er niet meer was.

‘Weet u wat het Zwarte Londen en het uwe met elkaar gemeen hebben, hoogheid?’ De prins-regent keek Kell ontstemd aan, maar viel hem niet in de rede. ‘Ze kunnen allebei niet goed maat houden,’ zei Kell. ‘Ze hongeren allebei naar macht. De enige reden dat uw Londen nog bestaat is dat het van de rest is afgesneden. Het heeft leren vergeten. U wilt die herinneringen niet bovenhalen.’ Wat Kell er niet bij zei, was dat het Zwarte Londen een schat aan magie bezat en het Grijsze Londen bijna niets. Hij wilde alleen een punt maken, en zo te zien was dat gelukt. Hij

hield zijn hand weer op voor de brief en ditmaal sribbelde de prins niet tegen. Kell borg het perkament op in zijn zak, bij de gestolen ganzenveer. 'Ik dank u, als altijd, voor uw gastvrijheid,' zei hij met een overdreven buiging.

De prins-regent liet een wachter opdraven met een knip van zijn vingers. 'Zorg dat meester Kell komt waar hij naartoe moet.' Toen draaide hij zich zonder een woord te zeggen om en beende weg.

De wachter liet Kell achter aan de rand van het park. Paleis St. James rees dreigend achter hem op, het Grijs Londen lag voor hem. Hij haalde diep adem en proefde de rook in de lucht. Hij wilde dolgraag naar huis, maar hij had nog iets te doen en na zijn besognes met de kwalen van de koning en de arrogantie van de prins kon hij wel een pul bier gebruiken. Hij streek zijn mouwen glad, zette zijn kraag overeind en zette koers naar het hart van de stad.

Zijn voeten droegen hem door het St. Jamespark naar een zanderig wandelpaadje dat langs het water liep. De zon ging onder en de lucht was misschien niet schoon, maar wel fris, en de panden van zijn zwarte jas woeien lichtjes op in een herfstig briesje. Hij kwam bij een houten loopbrug en zijn laarzen bonkten zachtjes toen hij overstak. In het hoge midden van de brug bleef Kell even staan. Achter hem lag Buckingham House, door lantaarns verlicht, en voor hem de Theems. Het water kabbelde kalmpjes onder het houten bruggetje door en hij leunde met zijn ellebogen op de reling en staarde omlaag. Toen hij afwezig zijn vingers strekte, hield het water op met stromen en bleef het spiegelglad onder hem liggen.

Hij bekeek zijn spiegelbeeld.

'Zo knap ben je niet, hoor,' zei Rhy altijd als hij Kell in de spiegel zag staren.

'Ik kan gewoon geen genoeg van mezelf krijgen,' zei Kell dan, hoewel hij nooit naar zichzelf keek, of in elk geval niet naar zijn hele gezicht, maar alleen naar zijn rechteroog. Zelfs in het Rode Londen, waar magie alomtegenwoordig was, viel hij ermee op.